

« Najsvätejšia Trojica »
(časť « Dišputy o Najsv.
Sviatosti »), maľba (na
omietke) od Rafaela
Sanzia (1483-1520). -
Rafaelove izby (Vatikán-
ske Mesto).

« La Santissima Trinità »
(particolare della « Di-
sputa del Sacramento »),
affresco di Raffaello
Sanzio (1483-1520). -
Stanze di Raffaello (Cit-
tà del Vaticano).

« The Holy Trinity » (de-
tail of the « Discussion
of the Sacrament »),
painting (in fresco) of
Raphael Sanzio (1483-
1520) - Raphael's Rooms
(Vatican City).

RÍM

ROMA-RIVISTA CULTURALE SLOVACCA
ROME-SLOVAK CULTURAL REVIEW

SLOVENSKÝ KULTÚRNY ČASOPIS

SOME RELICS OF THE BLESSED VIRGIN MARY

Relics of the Madonna are very scarce in the World. This is an evident proof in it self that the Blessed Virgin was taken into the Heavens in her glorious Assumption.

Her Relics, therefore, are very rare. Prato, in Tuscany, claims to be in possession of the holy Girdle which the Blessed Virgin left to the Apostle Thomas, the doubter. A very nice Chapel in the Cathedral contains this traditional Relic, greatly venerated.

Assisi, in the renowned Basilica of St. Francis, has in great veneration the sacred Veil, attributed to the Holy Virgin Mary. Frequently it is taken in Procession at Assisi.

The Capital of the Province of Umbria, Perugia, the noble University City, in its Cathedral of San Lorenzo, in the left aisle, has the Chapel so called of the Holy Ring, (Cappella del Santo Anello), namely the betrothal-ring of the Virgin. This same chapel, down to 1797, contained the celebrated painting, the Sposalizio, by Perugino, now at Caen, in Normandy.

The city of Lucca, in Tuscany too, claims to have in a local Carmelite Church the relic the Front, or an ornament of the forehead of Madonna.

Two others major Relics of the Mother of our Lord, has Italy.

BLESSED VIRGIN'S HOUSE

The greatly venerated Shrine of Loreto, in its interior, has the Holy House, or the blessed spot

SOMMARIO

P. C. Chiminelli: Some Relics of the Blessed Virgin Mary, p. 38 — J. Dafčík: Il male non si vince col male, p. 39 — I. Z.: La gerarchia cattolica oggi, p. 40 — Questioni attuali nei discorsi di S. S. Pio XII, p. 41 — Da Roma e dal mondo, p. 41 — P. Dominik. Valko OFM: Lamento (poesia), p. 42 — J. Štefkovič: Latte con zucchero (racconto dall'esilio), p. 43 — I. Z.: Corte pontificia laica, p. 47 — A. Colombo: S. Francesco d'Assisi (continuazione), p. 48 — Attualità, p. 49 — Tribuna dei lettori, p. 50 — Slovacchi nel mondo (fotocronaca), p. 51 — Notiziario redazionale e amministrativo, p. 52.

Foto: Andersen, Béres, Felici, Renner, Sándor, ecc.

in which the Incarnation took place: « Hic Verbum caro factum est ». Here our Lord lied along His silent years.

According to the legend, the House of the Virgin at Nazareth became an object of profound veneration after the year 336, when the aged Empress Helena, mother of Constantine, made a pilgrimage thither, and caused a basilica to be erected over it. Owing tho the incursions of the Saracens, the Basilica fell to decay, and, after the loss of Ptolemais, the Casa Santa was miraculously transplanted, by the hands of angels, in 1291, to the coast of Dalmatia (the precise spot being between Fiume and Tersatto). Three years later, however, it was again removed by angels, during the night, and deposited near Recanati, on the ground of a certain widow Luareta (Lauretum - laurel-grove). A church was erected over it, and houses soon sprang up for the accommodation of the believers who flocked to the spot. In 1586 Pope Sixtus V accorded to Loreto the privileges of a town.

As a place of pilgrimage it will be sufficient to note that Dr. Stanley, a learned protestant, an eye witness, pronounced Loreto to be "undoubtedly the most frequented Shrine in Christendom".

THE « SANTA CULLA »

The second major Relic of the blessed Virgin — and, perhaps, the only in possession of the Holy City of Rome, is the Cradle of our Saviour, which of course is supposed having formed the first furniture of our Infant Lord which delighted His Blessed Mother. Therefore, it is the most precious external Relic in connection and in touch with Her.

In Rome, at Santa Maria Maggiore, one of the greatest of the Christmas ceremonies is the procession at 5 a. m., in honour of this great relic of the church — the Santa Culla — the cradle in which our Saviour was carried into Egypt, not, as is frequently imagined, the manger, which is allowed to have been of stone, and of which a single stone only is supposed to have found its way into Rome, and to be preserved in the altar of the Blessed Sacrament.

The « Santa Culla » is preserved in a magnificent Reliquary, six feet high, adorned with bas-reliefs and statuettes in silver.

On the afternoon of Christmas eve the public can visit the relic at an altar in a little chapel near the sacristy.

On the afternoon of Christmas Day it is also exposed.

Naturally, beside these Relics, the best Relic of our Madonna is that which is inscribed in our hearts, in Imitation and Love to Her!

P. C. CHIMINELLI

ZLO IDEME VYHÁŇAŤ ZLOM

Pomotaný je ten dnešný svet. Kde sa človek obráti, pozoruje samú nespokojnosť, ponosy na mimoriadne ťažké časy, na príšerne tmavo sa rysujúcu budúcnosť a na skutočnosť, ako cena života upadá so dňa na deň viac a viac.

A nie je to zjav partikulárny v smysle priestorovom. Čítame o ňom v novinách celého sveta, počúvame v rozhlase, upozorňuje a napomína nás naň Cirkev, jeho zhoršovaciú tendenciu predpovedajú štátnici, vojaci, ba už aj vedátori.

Mnohým je ťažko pochopiteľné, prečo je dnes na svete tak zle, prečo život ľudský v tomto storočí pozná tak málo slnka, tak mnoho ponurej oblačnosti, búrok, víchríc?

Vyslovte otázku človekovi z ulice, orientovanému doprava. Odpovie vám, že na vine sú Židia, bolševici a Stalin. Eavičiar to svalí na Hitlera, na pápeža, na kňazov, na kapitalistov. Podľa matriky veriaci náboženský trpaslík vie, že je to všetko od Boha, veď Boh dáva dobro a pripúšťa zlo.

Nuž, tu máte človeka moderného dvadsiateho storočia. Má po ruke vinníkov plné vrecká. Každý je vinný — len on nie.

Základnou pravdou od stvorenia sveta bolo, že na svete je vždy tak ako si to ľudstvo zasluhovalo a zasluhuje. Nad svetom vládne Boh, otec nekonečne spravodlivý, ale aj nekonečne dobrotivý, ktorý nedáva svojim deťom na zemi taký život, aký by si zaslúžili, ale omnoho lepší. Keby bol ocom prísny, nie nekonečne dobrým, dávno by bol ľudské pokolenie vyhubyl. On ho trestával potopou, Sodomou, vojnami; trestá, šľahá rozličnými bleskami nie z nenávisťi, nie z pomsty, ale z najväčšej lásky, aby svoje deti priviedol k rozumu, k rozvahe, aby márnотratné deti upozornil na bolestné vykuroiteľské d'elo Syna, aby prestaly žiť časnosti, viac si všimaly večnosť, pre ktorú sú vlastne na tejto zemi. Teda bije človeka z lásky, aby ho chránil pred väčším zlom, ako bije otec syna, keď pácha podlosť.

Ci je tu na vine otec, korbáč a nie syn?

Človečenstvo musí konečne uznať a pevne priklinať, že dnes sa žije na svete hriechne a preto perspektívu do budúcnosti sú horšie ako si to predstavujeme. Atomové bomby, H bomby, smrtiace paprsky, baktérie, rakéty. V zbrane, lietadlá najrozličnejších typov; nenávisťou na smrť otrávené spoločenské pomery, skoro absolútny odklon od večných pravd, prehnaná a pyšná nafúkanosť z úspechov na poli fyziky a chemie, zloduchom do spoločnosti ľudskej vstúpená nenávisť triedna, rasová, sociálna, národná, do krajnosti vybičovaný shon za mamonou; teda až po oblaky siahajúca hromada zla raz musí vyústiť v zle ešte horšom a väčšom. A ak ľudstvo pod týmito neúnosnými farchami nepriđe na čas k rozumu, koniec musí byť katastrofálny.

Sme všetci svedkami prehrozných tragédií.

Začiatkom tohto storočia nás trestal Boh prvou svetovou vojnou, aby nás upozornil, že sme na scestí. Nepomohlo, nepolepšili sme sa, trest bol prislabý. Prišla druhá svetová vojna, nemilosrdná, hroznejšia od prvej. Nepolepšili sme sa, vpustili sme medzi seba z dúpáťa vyslobodený komunizmus, predali sme mu, ako izmaelitskému kupcovi, celú Strednú Európu. Další hrozný trest za to, lebo sme komunizmus vlastnou vôľou úžasne posilnili. A teraz za čas sme odklonili zrak od neho, ale postupne odťahujeme zrak aj od neba a jeho moc nahradzujeme UNOm; vieru v silu, odplatu a trest sme položili do atomových a podobných zbraní. Máme ozaj také mohutné zbrane, také mocné trestné sankcie vieme namerať, nuž načo nám ochrana shora?

Ukrutne zmotaný je ten dnešný svet. Noviny mu čo deň donášajú palcovými literami zvesti o vzbúrach živlov prírodných, o revolúciách národov, o vojne, o hrozbe rozšíriť ju v svetový požiar..

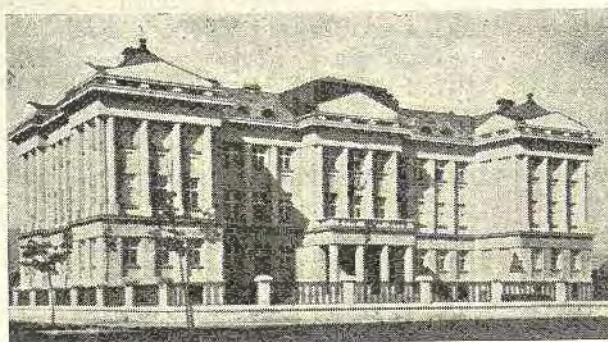
Svet sa vážne chystá na posledné kolo. Zlo ide vyháňať zlom. A nájde sa medzi nami taký, ktorý by veril, že t kým riešen'e priniesie úspech? I minulá i prednünulá vojna chce'y to isté, ale spôsobom ľudskejšim, tu sme svedkovia, podarilo sa jej to?

Nepodari sa to ani teraz. Zlo sa odstraňuje len láskou, treba to pochopiť, treba sa obrátiť. Osoznejšie je modliť sa, ako vyrábať zbrane; potrebnéšie je budovať kostoly, sirotince ako opevnenia, liatajúce pevnosti, H. bomby; lepšie putovať na posvätné miesta, ako na bojištia; krajšie je nepriateľovi odpustiť, modliť sa za neho, ako chcieť ho zabiť atomovou bombou.. Poviete, ale tak si s veľkým svetovým zlom nedáme rady!

Celkom správne, my nie, ale Boh hej.

A svet je ešte vždy v Jeho rukách, lenže zmeniť treba vnútornú štruktúru sveta v smysle Jeho dvoch hlavných príkazaní: Milovať budeš Boha nadovšetko a bližného svojho ako seba samého. Ešte nie je neskoro.

Ján Dafčík.

Obrázok z domova

Budova Matice slovenskej, vznešený stánok slovenskej kultúry za čias slobody.

KRÁTKY PREHLAD KATOLÍCKEJ HIERARCHIE

Podľa «Pápežskej ročnice 1953» katolícka hierarchia dnes počíta okrem pápeža: 10 patriarchátov, 282 metropolí, 42 arcibiskupstiev, 1123 biskupstiev, 13 apoštolských administratúr, 18 apoštolských exarchátov, 250 apoštolských vikariátov, 129 apoštolských prefektúr, 69 prelátstiev a opátstiev «nullius», 10 samostatných misií «sui iuris». Predstavení všetkých týchto cirkevných oblastí majú viacej-menej úplnú biskupskú správnu moc a spoločne sa nazývajú miestnymi ordinármi (ordinarii locorum).

Okrem toho je 882 titulných arcibiskupstiev a biskupstiev, ktoré sa však zaplňajú iba podľa okolností a ich predstavení nemajú patričnej právomoci.

V našom časopise nemôžeme podať prehľad celej sídelnej hierarchie, ale uvedieme aspoň to najhlavnejšie a menovite patriarchálne stolice.

PATRIARCHÁLNE STOLICE

Rím pre oblasť Západnej Cirkvi a vôbec pre Cirkev latinského obradu. (Neráta sa však medzi patriarcháty, súc sídlom pápeža).

1. **Caríhrad** (Konstantinopol, Istambul) pre Balkán, Malú Áziu, Rumunsko a Východoslovanské národy. Užíva obrad byzantský. Jestvuje však aj titulný patriarcha caríhradský latinského obradu.

2. **Alexandria** pre oblasť Egypta a Etiópie. Sú tam dva patriarcháty: jeden obradu koptského a druhý obradu melchitského. Jestvuje aj titulný patriarcha alexandrijský latinského obradu.

3. **Antiochia** pre oblasť Sýrie a Libanonu. Sú tam tri patriarcháty jeden obradu syrskeho, druhý maronitského a tretí melchitského. Jestvuje tiež titulný patriarcha antiochijský latinského obradu.

4. **Jeruzalem** pre oblasť Palestíny a polostrova Sinajského. Jestvujú tam patriarcháty obradu melchitského a tiež sídelný patriarchát latinského obradu.

5. **Cilícia** pre Arménov žijúcich v Arménii a na Blízkom Východe. Patriarcha má svoje sídlo v Beyrouthe (Libanon).

6. **Babylon** pre Chaldejcov žijúcich v Mezopotámii (Irak) a na Blízkom Východe. Sídlo patriarchu je v Bagdade.

7. **Benátky** (Venezia). Patriarchát vzniklý za rozkolu v VI. storočí v meste Akvileji a sem prenesený v XV. storočí.

8. **Lisabon** (ako sídlo prímasa Portugalska).

9. **Východná India** pre bývalé portugalské kolónie na Východe. Sídlo patriarchu je v Goa (India).

10. **Západná India** t. j. bývalá španielska Amerika. Sídlom patriarchu je Madrid a patriarchom je miestny biskup.

Prvých 6 patriarchálnych stolíc nazývame «väčšími», nakoľko aj dnes majú rozsiahle prá-

vomoci; naproti tomu posledné 4 patriarchálne stolice voláme «menšími», lebo znamenajú už iba česť a titul.

KATOLICKÁ HIERACHIA NA SLOVENSKU

Do roku 1918 slovenské biskupstvá patrili do dvoch cirkevných provincií: metropolie Ostrihomskej a metropolie Jágerskej, nachodiacich sa dneska v Maďarsku. Juridicky od r. 1937 (a v skutočnosti už od r. 1918) slovenské biskupstvá sú exemptné t. j. vyňaté zpod právomoci metropolitov a podliehajú priamo Svätej Stoli.

Na Slovensku máme dnes 6 sídelných biskupstiev a 1 apoštolskú administratúru «ad nutum Sanctae Sedis». Sídelnými biskupstvami sú:

1. **Nitra** (tal. Nitria, maď. Nyitra, nem. Neutra, lat. diocesis Nitriensis), ustanov. r. 880;

2. **Banská Bystrica** (tal. Neosolio, maď. Besztercebánya, nem. Neusohl, lat. diocesis Neosoliensis), ustanov. r. 1776;

3. **Spiš** (tal. Scepusio, maď. Szepes, nem. Zips, lat. diocesis Scepusiensis), ustanov. r. 1776; (bisk. sídlo: Spišská Kapitula).

4. **Rožňava** (tal. Rosnavia, maď. Rozsnyó, nem. Rosenau, lat. diocesis Rosnaviensis), ustanov. r. 1776;

5. **Košice** (tal. Cassovia, maď. Kassa, nem. Kaschau, lat. diocesis Cassoviensis), ustanov. r. 1804;

6. **Prešov** (maď. Eperjes, rus. Прѣшев, lat. diocesis Fragopolitana), ustanov. r. 1818 pre grécko-katolíkov;

7. **Trnava** (tal. Tinnavia, maď. Nagyszombat, nem. Tyrnau, lat. adm. apost. Tyrnaviensis), ustanov. r. 1922. je apoštolskou administratúrou «ad nutum Sanctae Sedis».

Okrem toho na Slovensku sú ešte čiastky **Satmárskeho** biskupstva, pripojené ku Košiciam, a **Mukačevského** gr. kat. biskupstva, pripojené k Prešovu.

Prvotnou úlohou po oslobodení Slovenska od komunizmu bude zriadenie samostatnej slovenskej cirkevnej provincie na čele s metropolitom-arcibiskupom nitrianskym.

I. Z.

Slováci v širom svete!

«**RÍM**»

to je VAŠ časopis!

Podporujte ho,
rozširujte ho,
prispievajte
do neho!

ČASOVÉ OTÁZKY

VO SVETLE PREJAVOV PÁPEŽA PIA XII.

Keď Sv. Otec pápež Pius XII. prehovoril pred dvoma mesiacmi po prvý raz po svojej dlhej chorobe, nikto si nemyslel, že bude môcť pokračovať vo svojej doterajšej intenzívnej práci. Preto sme s prekvapením pozorovali, že pápež ešte zvýšil svoju činnosť. Vskutku za necelé dva mesiace povedal vyše 20 významných prejavov, ktoré sa dotýkali najrozmanitejších otázok našich dní.

Je to pozoruhodný výkon, keď uvažíme, že Pius XII. je už 78 ročný človek a že sa zotavuje z ťažkej choroby.

Posledné pápežové prívetý, okrem príležitostných náboženských povzbudení dajú sa shrnúť do troch skupín:

Najprv je to sociálna otázka, ktorou sa pápež zaoberal najmä v májových audienciách. Bolo by zbytočné zdôrazňovať, že sociálna náuka Cirkvi je už teoreticky vypracovaná Lev XIII., Pius XI. a Pius XII. vyčerpali už všetko, čo prináša Evanjelium do súčasného spoločenského života a zriadenia. Preto sa Sv. Otec skôr zaoberá praktickými úpravami a radami, aby ukázal, ako načím konkrétne riešiť otázky dnešného robotníckeho sveta a prostredia. V liste španielskemu sociálnemu týždňu zdôraznil význam súkromného majetku ako aj možnosti družstevného hospodárenia. Talianskym robotníkom na 1. mája hovoril o otázke nezamestnanosti, o jej príčinách i o možnostiach jej odstránenia. Talianskym tabakovým robotníckam pripomenul, aby bojovaly o svoje nezadateľné práva, ale aby tiež nezabudly na apoštolát, ktorý ich čaká v továrenskome prostredí, otrávenom dnes toľkými jedmi nenávisti a triedneho boja. Vo výročie encykliky «Rerum Novarum» nezabudol pripamätať zamestnávateľom, aby videli vo svojich zamestnancoch opravdu údy Kristovho Tajomného Tela, a aby sa podľa toho voči nim správali!

Veľkým a významným prejavom Pia XII. z posledných týždňov je aj jeho vedecká reč účastníkom sjazdu pre psychoterapiu a klinickú psychológiu. Tento prejav, ktorý vzbudil veľkú pozornosť i u odborníkov, je spolu pokračovaním a doplnením pápežovej reči, povedanej vlni v septembri lekárom nervových chorôb. Sv. Otec shrnul v týchto dvoch prejavoch zásadný postoj katolíckeho lekára pri liečení duševných chorôb a výkyvov, ktoré sa v našich časoch veľmi rozmnožily. Katolícky lekár vo svojom povolaní nesmie zabudnúť, že lieči človeka, složeného

Z RÍMA A ZO SVETA

Jeho Eminencia
ndp. kardinál Eugen Tisserant
dekan Posv. kardinálskeho
sboru

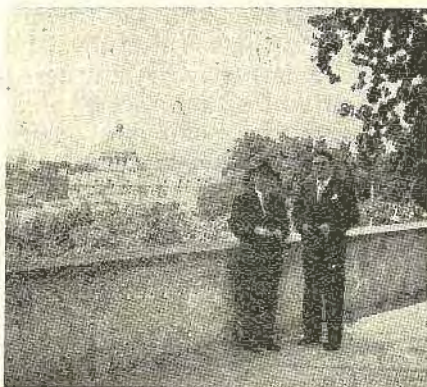
Návšteva u dekana Posv. Kardinálskeho sboru. Na Svätodušné sviatky slovenské kultúrne podujatie «Rím», ktorého zakladateľom a majiteľom je Dr. Ignác Zelenka z Vatikánskej apoštolskej knižnice, dožilo sa V. výročia svojho jestvovania. Pri tejto príležitosti Dr. Zelenka vykonal návštevu u Jeho Eminencie ndp. Eugena kardinála Tisseranta, dekana Posv. kardinálskeho sboru, ktorý je veľkým priaznivcom podujatia, a odovzdal mu v purpure viazané tri najnovšie publikácie, knižky «Pápež Cirkev a Rím», «Svätá Stolica» a IV ročník časopisu «Rím». Informoval ho tiež podrobne o svojej kultúrnej činnosti vo Večnom meste, o situácii na Slovensku a o pomeroch v emigrácii. Prečítal mu viacero listov i novinárskych správ, v ktorých význační slovenskí dejatelia v zahraničí prejavili súhlas a radosť z jeho doterajšej práce. Jeho Eminencii veľmi milo padlo, že Slováci na celom svete, chápu význam a poslanie «Ríma», soshupujú sa okolo neho čoraz vo väčšom počte, a že v poslednom čase aj predseda Sdruženia slovenských katolíkov v Amerike vysokodost. Msgr.

Staroslávna Nitra, biskupský prestol sv. Metoda

Miloš K. Mlynarovič prihovril sa zaň v « Dobrom Pastierovi ». Po srdečnom rozhovore, ktorý trval vyše pol hodiny J. Em. ndp. kardinál dekan poďakoval sa dr. Zeleukovi za pozornosť, vyslovil mu potešenie nad jeho doterajšou úspešnou činnosťou, želal mu nových úspechov v práci a na dôkaz svojej priazne udelil mu i jeho spolupracovníkom svoje požehnanie. Prísľúbil tiež, že napíše list Vých. Obl. SSKvA, v ktorom vyzve najmä kňazov, aby neváhali rozširovať publikácie « Ríma », keďže ony výtečne slúžia šíreniu vedomostí a prehlbovaniu lásky k Sv. Otcovi, katolíckej Cirkvi a mestu Rímu, spoločnému domovu všetkých kresťanov.

Kongres Slovenskej ligy v Amerike. XXXIII. kongres SLvA, ktorý sa konal v dňoch 27.-29. apríla t. r. v meste Milwaukee, bol venovaný pamiatke prezidenta Msgr. Dr. Jozefa Tisu. Prehovorili na ňom početné osobnosti slovenského politického i kultúrneho života. Obširnu zprávu o činnosti SLvA v uplynulom období podal predseda Filip A. Hrobák. Prezident Spojených štátov severoamerických gen. Diwght D. Eisenhower poslal kongresu osobitný pozdravný prípis. Slovenských utečencov z Európy zastupoval na kongrese vydávateľ « Slobodného Slovenska » min. Matúš Černák. Za predsedu SLvA bol znovu zvolený F. A. Hrobák, kým tajomníkom sa stal M. Blažej. Budúci kongres SLvA sa bude konať o dva roky vo Washingtone.

Z galerie našich predplatiteľov Dr. František Smíd (prvý zľavo) zo Sao Paula (Brazília) počas svojej vlaňajšej návštevy vo Večnom meste.

nielen z tela ale i z duchovnej duše, obdarenej rozumom a slobodnou vôľou! Človek je nielen psychologická jednotka, ale má svoje vzťahy k ľudskej spoločnosti a je zameraný na večný, nadprirodzený cieľ!

Tretou a poslednou skupinou pápežských prejavov sú otázky verejnej mienky. Sem patria najmä reči rakúskym a rímskym zahraničným novinárom, rozhlasové posolstvo poslucháčom katolíckeho rádia v Kolumbii a krátky príhovor talianskym občianskym komitátom.

Novinárom a tlačovým dopisovateľom, ktorí sú v dnešnom svete hlavnými usmerňovateľmi a stvárnovateľmi verejnej mienky, pripomenul pápež povinnosť pravdy. Terajšia technika umožňuje rýchle a priame spojenie so svetovými udalosťami. Novinár musí pracovať chytro, musí podávať zprávy a úvahy priľahavo a zaujímavým spôsobom. No nikdy nie na úkor pravdy a skutočnosti. Len takáto pravdivá zpravodajská služba bude osožiť verejnosť, prospeje národom a podporí vec svetového mieru.

Novinári často myslia len v politických pojmoch. Preto Sv. Otec pokladal za potrebné objasniť, že Cirkev je nie politická mocnosť, lebo nesleduje nijaké politické ciele a neupotrebuje nijaké politické prostriedky. Božský Zakladateľ jej vytýčil za cieľ priviesť ľudí všetkých národov a fariieb ku svetlu Evanjelia, to je však nábožensko-mravný a nie politický cieľ. Preto ostáva Cirkev stranou voči politickým mocnostiam a snahám a nechce byť príveskom nijakých politických blokov. Môže sa následkom okolností prihodiť, že cesty Sv. Stolice sa stretnú s cestami nejakej politickej mocnosti. Ale východisko a ciele ostávajú vždy rozdielne!

Kolumbijským rozhlasovým poslucháčom Sv. Otec pripomenul význam a poslanie rádia: « Rozhlas, toto zázračné dielo modernej techniky, je vzácny dar boží. Znamenalo by zneužiť a premárniť taký dar, keby mal slúžiť len zvedavosti, zábave a rozptýleniu. Naopak jeho úlohou je slúžiť pravde, mravnosti, spravodlivosti a láske, ako sme to už často povedali. Načím ho upotrebiť, aby sme šírili kresťanskú vzdelanosť a aby sme spolupracovali na mravnom a duchovnom pozdvihnutí národov ».

Krátky príhovor talianskym občianskym komitátom, na ktorý sa tak zurivo vyrútila komunistická tlač, bol vlastne iba zásadnou orientáciou o právach a povinnostiach občanov, ktorí majú brániť ustavený poriadok v štáte a chrániť hodnoty rodiny, národa i kultúry proti rozvrátnickým hnutiam, ktoré si vzali za cieľ hmotárstvo a boj proti Bohu.

ŽALUJEM SA...

Zalobou spravodlivých stoním, dobrý Pane.
Utekám z nášho kraja, nepokoj tam vládne.
Na roveň divej zveri sošalený človek,
dnes pohádal sa pre mučiarení o stredovek.
Obnšky drábov, plameň, škripec kto dĺž znesie,
keď mäkkia vôľu, k zrade nútia na kolese. —
Hľa, tyran otíka ich, vypaluje z duše
nadšenie mladých! — Márne! Zloba nerozkúše,
čo láska drží spolu pre zajtra už deťom.
Ustráži dedovizeň v kruhu uzavretom! —
Pripomôž, Pane ľudu skorý návrat k právu.
Zosmutnel, uznáš. Nie div! Hľaď aj na únavu.
Nech žiara Tvojho Stánku kynie do údolia!
Buď Otcem toľkých! Dúfnosť všetkých k Tebe volá. —

P. Dom. Valko, O.F.M.

= MLIEKO S CUKROM =

Rozprávka z exilu.

O tom, že Števo Čajka nosil rád ženské pančuchy, vedeli iba poniektorí.

Prišly vtedy všelijaké. Chlapské, ženské, detské — dobré i zlé.

Najmenej bolo chlapských, a preto sa aj hneď rozobraly.

Keď prišiel rad na Števa, čo sa práve v ten deň oneskoril, nebolo už iba sopár deravých. Jedna horšia od druhej. Iba ženské. Z tých sa dalo ešte vybrať. Niektoré boly bezmála ako nové.

— Co si počať? — hútal.

— Chlapských nieto, a ženské? Načože ti budú? Bodaj ho aj s takým delením, — šomral.

— Lenže, zase, odísť na prázdno, bez ničoho? Ešte horšie. Každému sa čo to ušlo, a tebe nič? Aspoň na pamiatku keby bolo dačo, — uvažoval.

Prevracal, prehadzoval všetko ešte raz, ale bez výsledku. Nenašiel nič, čo by sa mu bolo hodilo.

Napálený, keď sa nikto nepozeral, potajomky vopchal do vrečka jeden pár ženských. Viac od zlosti ako pre iné. Lebo však mu aj tak nebudú na nič. Iba zavádzať, čo budú, — pomyslel si.

Potom išlo všetko ako predtým. Dni sa míňaly, týždne tak isto — raz bolo málo, inokedy ešte menej, alebo nič... Normálne, — povedali by sme. Všetko išlo po starom.

Iba potom raz, v jedno ráno, o ne zavadil...

Zabudol už i na to, že icha má. Hľadal vtedy, prehadzoval v skrini, v kufri, ale darmo. Nie a nie nájsť niečo, čo by sa ešte ako tak ponášalo na pančuchu. A tie, čo mal na nohách včera, boly ako riečica.

Rozmýšľal, popozeral ešte raz po všetkých kútoch, ale výsledok bol zase ako predtým. Nenašiel nič. Nakoniec, keď nebolo iného východiska, ani pomoci, dodal si odvahy, a s pohrdlivou grimasou na ústach ich vzal do ruky. No v tej chvíli, už ich aj zahodil. — Ktože to aj kedy videl, — pomyslel si nasrdený. — To by mi ešte chýbalo...

Ale, netrvalo dlho a zase sa ku ním vrátil. Znova sa ich dal prezerať. Búrilo sa v ňom čosi, vzpieralo — nebodaj jeho chlpská hrdosť — ale premáhal sa.

— Brááá! Až mu zimomriavky prebiehaly po chrbáte, keď si natahoval prvú.

— Hm... Cudné, — pokyvoval hlavou, — kam až dočiahne. Či by jej nebolo dosť vyše kolien? — uvažoval a preľaknuto sa obzrel okolo seba, či ho niekto nevidí.

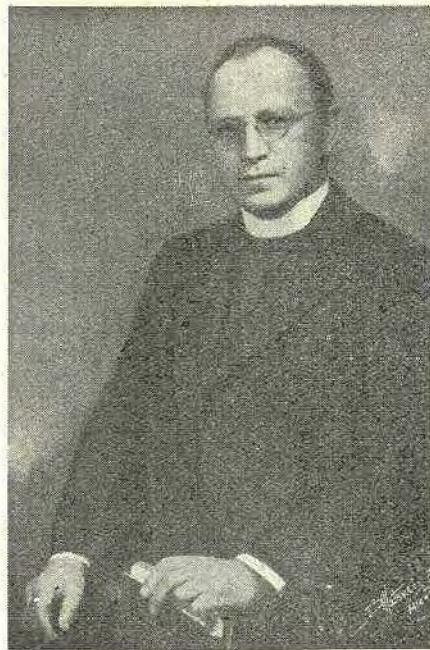
— Ale zato, na spodku, pristane dobre. A keby len dobre. Ale znamenite!! Veľkosť, ako by ju odmeral.

— Ani farba by nebola najhoršia. Krémová. No, a čo sa akosti týka, o tom nemôže byť ani reči. Hodváb!! A či hneď dokonca nylon? Ktože sa v tom vyzná? Hlavná vec, že je prvotriedna. Naťoľko sa už len veci rozumie.

Skúsil druhú — namôj veru, či veríte a či nie — ešte lepšia. Ako uliata.

Len ako ich pripevníť, aby mu nepadaly? O čo ich pripnúť? Vari by potreboval ešte nejakú inú súčiastku ženskej garderoby. Hm... Najbližšie sa hude musieť po nej obzrieť... No nateraz sa uspokojil i takto: Sošúlal ich vyše kolien a priviazal špagátom. Obul topánky, spustil nohavice, prizrel sa z jednej i z druhej strany — prvotriedne! A ináč, ktože vie, aké sú. Kto ich rozozná? Otcu materi, však keď na to príde, takéto pekné a vzácné pančuchy, som ja ešte v mojom živote na nohe nemal, — priznal si nakoniec a bôl rád, že túto pálčivú otázku takto šťastlivo rozriešil.

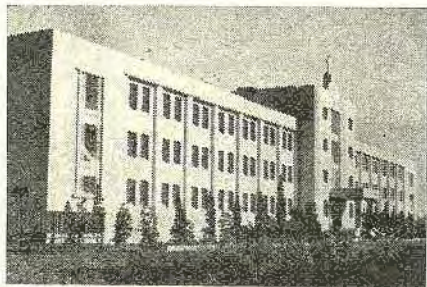
O týždeň a či o dva sa mu urobila na päte malá dierka. Nič

Rev. Imrich A. Kucharic
z Norristown, Pa (USA), vzácny
priateľ « Ríma » a jeho podujatí

Valné shromaždenie Jednoty slovenských novinárov v zahraničí. Dňa 25. apríla t. r. sa konalo v Londýne VI. valné shromaždenie Jednoty slovenských novinárov v zahraničí, ktorá má krajinské jednoty vo všetkých dôležitých európskych i zámořských štátoch. Sdružňuje vyše 100 členov, medzi ktorými sú novinári, spisovatelia a rozhlasoví pracovníci. Na valnom shromaždení zvolili za predsedu Jednoty znovu Petra Prídavku a za generálneho tajomníka Dr. Fedora Markoviča. Jednota slovenských novinárov v zahraničí je členskou organizáciou Medzinárodného svazu slobodných novinárov zo strednej a východnej Európy ako aj z baltských a balkánskych krajín. Svaz spolupracuje s rozličnými svetovými organizáciami a je zastúpený s poradným hlasom v Hospodárskej a sociálnej rade Spojených národov a v UNESCO.

Sláva slovenského mena v Japonsku. Z Japonska sme dostali potešiteľnú zprávu o záslužnej činnosti slovenského saleziánskeho misionára Rev. Jozefa Figuru. Jeho sedemnásťročná misionárska činnosť mu získala doteraz veľké sympátie medzi poprednými predstaviteľmi japonského verejného života. V po-

Hinga Gakuin (Škola na výslaní), ktorú v Miyazaki (Japonsko) vybudoval slovenský salesián Rev. Jozef Figura

sledných rokoch sa tento horlivý rozsievateľ Kristovej viery vyznačil najmä na poli výchovy a vyučovania. Jeho zásluhou sa vlani dokončila stavba nižšieho a vyššieho gymnázia v meste Miyazaki, ktoré ma okolo 80.000 obyvateľov, ale z nich je iba asi tisíc katolíkov. Ako vidieť z obrázku, trojposchodová krásna budova gymnázia, robí česť slovenskému menu nielen v Japonsku, ale po celom svete. Je to výsledok šesťročnej namáhavej organizačnej práce nášho agilného misionára. Jeho dielo vynikne najmä vtedy, keď vezmeme do úvahy chudobu prostredia, v ktorom účinkuje. Na postavení gymnázia okrem iných, majú veľkú zásluhu najmä naši krajanovia v USA. Pravda inštitútu ešte veľa chýba, aby mohol naplno plniť svoje poslanie. Najviac sa však pociťuje potreba divadelnej siene. Ak by niektorý z čitateľov chcel uložiť svoje zvyšné peniaze na dobrom mieste, Pán Boh s najväčšími úrokami vracia peniaze obetované na podporu misionárskeho diela.

Oslava výročia smrti Msgr. Dr. J. Tisu v Ríme. Tohtoročné oslavy výročia smrti prezidenta Msgr. Dr. J. Tisu, usporiadané v Ríme dňa 18 apríla, sa započaly zádušnou sv. omšou v bazilike sv. Petra, ktorú celebroid mal benediktinský kláštor z Clevelandu, Rev. Placid Pientek. Popoludní sa pokračovalo v oslave v miestnostiach rímskej Pax Romany, kde sa vystriedalo na pódiu pred početným obecenstvom niekoľko rečníkov. Po J. Martinkovi prehovoril predseda Internacionály slobody a bývajúci poslanec albánskeho snemu Ekrem Telhai, ktorý sa vo

to zato. Chytil pančuchu pri prstoch, potiahol ju, a po dierke nebolo už ani chýru. Sišla pekne pod päť.

Takto to robieval približne každý týždeň. Vždy, keď sa mu na päte objavila nová dierka.

Keď toho bolo pri prstoch napopotáhovaného veľa, vzal nožik a čo ta nepatrilo, odrezal a zahodil.

— Tri mesiace som mal vtedy pokoj s pančuchami! — vyhlavoval Števo hrdo a s istou dávkou nostalgie v očiach. — Tri mesiace som ich potáhoval, kým sa skrátily na chlapecké. A takto, každý týždeň som mal nové a každý týždeň čisté.

Od tých čias zanevrel na chlapecké pančuchy a keď môže, dá vždy prednosť ženským.

— Vyhodíš za ne kopu peňazí, na druhý deň sú deravé a o týždeň, aby si ich zahodil. Kto by to aj kupoval, také nedorobky, — hovorí.

— — —

Števo a ja, od istého času bývame blízko seba.

Zato však sa vidíme dosť nečasto.

Dnes predpoludním sa rozozvučal na našej chodbe telefon a v ňom sa ozvala jeho domáca.

— Pán Čajka vás prosí, aby ste ho prišli navštíviť. Predtým ešte ako odídete na obed, — oznamovala mi.

— Čo nového? Prihodilo sa azda niečo? — vyzvedal som sa.

— Nie, nič sa neprihodilo. Len tak. Chce vám asi niečo povedať, — uspokojoval ma hlas v počúvadle.

Rozmýšľal som potom nad tým, čo by to asi mohlo byť, čo mi chcel Števo povedať. Bolo mi čudné, prečo netelefonoval sám. Je azda chorý? Prečo mi to domáca nepovedala? No, načo si zbytočne lámať hlavu, o chvíľu sa to i tak dozviem, — povedal som si a čoskoro nato som sa vybral z domu.

Ulica bola plná slnka, ľudí, a hluku, ako zvyčajne o takom čase.

Prešiel som cez okrúhle námestie popri novinárskom stánku a zamieril smerom, kde mal Števo bývať. Doteraz som ešte u neho nebol. Ale ak sa dobre pamätám mal by byť tamto v tretej ulici, pod číslom 32, na siedmom poschodí.

Nemýlil som sa. Bolo práve tak.

Otvorila mi domáca a zaviedla ma hneď ku dverám jeho izby.

Prijal ma, ako mával vo zvyku prijať každého: s úsmevom.

Keď som sa letmo obzrel po izbe, zbadal som hneď, že vstal iba pred nedávnom. Oblečený bol iba do polovice a na posteli, ako na škrupe od vajca bolo vidieť, že sa z nej vyterikal iba pred chvíľou.

Napriek tomu, že sa ukazoval byť bezstarostným, pobadal som, že odvtedy, ako som ho videl posledný raz, sa nápadne zmenil. Oči mal hlboko vpadnuté a bol tiež bledší ako inokedy. Budil dojem človeka unaveného, vyčerpaného.

— Ako sa máš? — oslovil som ho. — Nevidel som ťa už vari sto rokov.

— Dobré, — odpovedal Števo zase s úsmevom.

Všimol som si teraz, že ani jeho smiech nie je taký, ako býval kedysi. Smialy sa mu iba zuby a zvrásená koža na vychudnutých líčach. Oči ostávaly i naďalej vážne, unavené. Nesledovali to, čo sa dialo okolo nich.

— Dobré, — prisvedčil o chvíľu ešte raz, ako keby mu to predošlé nebolo bývalo dosť.

Netrvalo dlho a medzi rečami prišla do spomienky aj príčina mojej návštevy.

— Zaujímavá vec sa ti mi dnes prihodila, — povedal odrazu. — Trochu aj neprijemná. Sám neviem, ako ku tomu mohlo dôjsť. Preto som ťa dal aj zavolať.

— Čo takého? — spýtal som sa.

— Poznáš tú malú mliekareň dolu na námestí? — zadíval sa na mňa svojimi unavenými očami.

— Hneď vedľa pekára. Je taká malá a najmä taká úzka, že sa do nej nevmetie ani jeden stôl. Keď si niečo objednáš, musíš to vypiť alebo zjesť po stojacky.

— Poznám. Viem o nej, — prisvedčil som.

— Včera som predal opasok, — pokračoval Števo. — Pekný, kožený. Reku, budem mať niečo, aspoň na raňajky. Dnes ráno som zašiel do tej mliekarny na pohár teplého mlieka s cukrom. Mám ho takto rád a dávno som ho už nepil.

Nato sa Števo odmlčal. Pozeral uprene pred seba, ako keby sa na niečo rozpamätával. Potom, akoby sám pre seba, tichým hlasom dodal: Keby som sa bol mal aspoň o čo oprieť.

Nerozumel som jeho posledným slovom. Nevedel som v prvej chvíli, čo nimi chcel povedať. Aby som ho nevyrušoval z myšlienok, čakal som mlčky, kým sa vyjadrí presnejšie.

— Nedopil som ho ani do polovice, — pokračoval o chvíľu, — keď sa mi odrazu zjavil pred očami malý tmavý flak. Veľký, vari ako orech. Zakrútil sa niekoľkokrát okolo vlastnej osi, zatancoval mi pred očami a zmizol. Viac ho nebolo. Videl som zase všetko zreteľne, ako predtým. Bez toho, že by som mu bol pripisoval obzvláštnu pozornosť, nemyslel som na nič a spokojne som popíjal ďalej. No, netrvalo dlho a zase sa mi zjavil pred očami. Lenže, tentoraz bol väčší a na dlhšie mi zastrel zrak. A zase, ako predtým: Závratne sa zatočil okolo vlastnej osi, zatancoval hore, dolu, z boka na bok, a zase zmizol. Sledoval vždy moj zrak. Takto sa to opakovalo niekoľko razy. Prichádzal v stále menších intervaloch, stále bol väčší a stále na dlhšie sa mi zatmievalo v očiach. Všetko sa v ňom sľievalo v jednu tmavú, rozmazanú škvrnu: predavačka, pult, fľaše, poháre, celá miestnosť.

— Premáhal som sa zo všetkých síl. Roztváral som oči, krútil hlavou na všetky strany, ale nepomáhalo ani jedno, ani druhé. Keď raz prišiel, na čo som pozrel, všade bol. Nemohol som sa ho zbaviť. V tom som pocítil, že mi nohy slábnu. Bol by som si rád sadol, alebo sa o niečo oprel, ale nebolo kde a nebolo o čo. Odrazu, ako som sa tak premáhal, prihnala sa na mňa taká záplava tmy, že som sa z nej už viac neprebral... Iba tu, v posteli. Predstav si! Stratil som vedomie. Odpadol som tam ako snop. Čo na to povieš?

— Chvil'ková slabosť. Čo inšie? — povedal som ľahostajne.

— Co sa potom robilo so mnou, neviem. Akýsi cudzí človek ma priviedol domov. Nepamätám sa na nič. Ani som sa mu nepodľakoval.

— A veď ti mi je nič. Cítim sa dobre. Nikdy sa mi ešte niečo podobného neprihodilo. Nevieť, ako si to vysvetliť, — krútil hlavou nespokojne, akoby od zlosti sám nad sebou.

— Vieš, čo by to mohlo byť? zvolal o chvíľu zvýšeným hlasom. — To bude asi to, ako u nás hovoria, že príde z očí. Nemyslíš?

— Môže byť, — prisvedčil som. — Škoda, že nevieme uhličky hádzať. Mne veru už nie raz pomohly.

— Hej? A vari si to už aj ty mal? — spýtal sa so záujmom.

— Ako že by nie. Také niečo sa prihodí ľahko hoci komu. I tomu najzdravšiemu.

— Ale ma to jednako len hnevá. Zamdliet! Kto to kedy videl! Doma sa to u nás niekedy pritrafilo v kostole. V lete, keď boly horúčavy. Ale i to vždy len ženám. O chlapovi nebolo ani raz počuť. Nevieť, či sa mám smiať a či zlosť.

— Nevídali! Len aby sa ti nikdy nič horšieho neprihodilo, — uspokojoval som ho.

— A vidíš, jednako, pre toto som ťa dal zavolať. Nie, že by som sa azda zle cítil. Nie. Cítim sa dobre. Nič mi nechýba. Ale, reku, pre istotu, ak by si išiel dnes na obed, povedal som si, že bude lepšie, keď pôjdeme spolu. Aspoň nám bude veselšie. Neboj sa, nebudeš mať so mnou nijakú oštaru. Nemusíš sa báť. Co malo byť, už bolo, — uspokojoval ma.

Majster Frico Motoška
známy slovenský sochár v Buenos Aires (Argentina) pri práci.

svojom obšírnom prejave, popri osobnosti Msgr. Dr. J. Tisu, zaoberal tiež so všeobecnou problematikou národov v Európe a otázkou ich pokojného spolunažívania. Po ňom, nadšene pozdravovaný, sa ujal slova ako reprezentant Talianska veľký priateľ Slovákov, ideátor, zakladateľ a právny poradca Internacionaly slobody, prof. Dr. Leo Magnino, ktorý okrem iného vyzdvihol vo svojom prejave srdečné vzťahy panujúce od dávna medzi katolíckym Slovenskom a Talianskom. Poukázal na italo-fiskú politiku Slovákov a porovnal ju s protitalianskou politikou Beneša. V závere pozdravil všetkých Slovákov roztrúsených po svete a vyzval ich, aby boli jednotní v smýšľaní i v skutkoch, ako boli v ich somostatnom štáte a ako boli kedysi Matičiari pri kladení základov slovenskej kultúry. Prejav Prof. Dr. Lea Magnina, ktorý pozná Slovensko z vlastnej skúsenosti, odmenili prítomní dlhotrvajúcim potleskom. Ako posledný z rečníkov sa ujal slova red. Koloman Murgaš. Jeho spomienka na chvíle, ktoré strávil oslávenec tesne pred smrťou vo väzení a pod šibenicou, zanechala v prítomných hlboký dojem. Program slávnosti spestrili hudobnými vložkami sl. Enza Tocci a Ladislav Pudiš.

Sľečna Blondína Gajdošíková rodáčka z Pobeďína (okr. Piešťany) graduovala vlani na Holy Cross High School vo Winnipegu v Kanade, kde bola vždy najlepšou žiačkou. Dostala v štúdiach 3 prvé ceny a zvláštne čestné vyznačenie « korunovať Kráľovnu Mája » v miestnom kostole za prítomnosti veriacich anglickej, francúzskej, holandskej, poľskej a iných národností. Teraz študuje za ošetrovateľku v kanadskej nemocnici v St. Boniface. Sl. Blondína je dcéra nášho oddaného čitateľa a predplatiteľa p. Gejzu Gajdošíka.

Slovenská kolónia v Rosariu (Argentína) má svoju kaplnku. Sestričky Tešiteľky Božského Srdca Ježišovho slávily nedávno v Rosariu, v Argentíne, posviac ku novej kaplnky. Slávnostný obrad previedol J. Em. ndp. kardinál A. Cagliano. Tento vysoký duchovný hodnostár vyznačil takto svojou pozornosťou obetavú prácu Sestričiek ako aj ich spolupracovníkov. Predstavená Sestra Agneška ho upozornila na zásluhy Slovákov, žijúcich poväčšine v Saladillo, o túto kaplnku. Misionárom kaplnky je Rev. Dominik Valko OFM. Sestry Božského srdca účinkujú medzi chudobnými a nemocnými na okraji mesta, kde konajú horlivo apoštolát lásky a viery. Nová kaplnka je svätyňou Slovákov, nakoľko sa v nej schádzajú v neďelu a cez sviatky.

Cesta na obed, dvoma električkami a potom ešte na kus peši, trvala vyše pol hodiny.

Vyšli sme na ulicu. Bolo pravé poludnie. Augustové slnko pražilo plnou intenzitou. Vzduch bol ťažký a horúci ako žhavé olovo.

Električka, ako vždy o takomto čase, bola doslova nabitá. Ledva sme sa do nej dostali.

A ak bolo vonku zle a na nevydržanie, dnu bolo ešte horšie. Nedalo sa pohnúť, ani dýchať.

Natisnutí, jeden vedľa druhého, sme sa viezli ako v sude. Uplynulo ani nie desať minút. Nenápadne, bokom, som sa kedy tedy pozrel na Števa. Sám som sa necítil dobre, bol som zvedavý ako sa cíti on. Vydrží? — kládol som si otázku.

A ako som ho tak pozoroval, z minúty na minútu som prichádzal k presvedčeniu, že som urobil zle. Najhoršie vari ako sa len dalo. Nemal som dať na jeho sľuby a na jeho ubezpečovania. Doma mal ostať. V posteli. Pri obede, ktorý by mu bola domáca pripravila.

Bledol stále viac a viac.

— Prečo som na toto všetko prv nepomyslel? — dohovárал som si a tľpol som nad tým, čo bude ďalej.

Oči sa mu privieraly, dýchal ťažko, s námahou, cez otvorené ústa. Obával som sa, že nedôjdeme.

Nepovedal som však nič. Nechcel som ho rušiť. Videl som, že trpí a že i bezomňa napína všetky sily, aby sa nepoddal slabosti, čo naň neúprosne doliehala. Zatínal som iba päste i zuby, aby som mu sugestívne dodal sily, aby vydržal, aby sa nepoddával.

Odrazu sa mu podlomily nohy a hlava mu bezvládne klesla na prsia. Nespadol len preto, lebo bo zo všetkých strán podopierali natisnutí cestujúci.

Chytil som ho za plecía ako sa dalo, a zatriasol som ním.

— Števo, Števo, prosím ťa, nepoddávaj sa vydrž, vydrž, aspoň po najbližšiu zastávku! — volal som naň tmeným hlasom.

Prebral sa. Pozrel na mňa vyhasnutým zrakom, ale hneď nato mu zase hlava odkvákala...

Na najbližšej zastávke mi ho cestujúci pomohli složiť. Urobil som s ním namáhavo niekoľko krokov a posadil som ho na chodník, do uhla, čo tu tvorily dva múry.

Sedel tu takto s ovisnutou hlavou, z obidvoch strán podopretý múrom. Na prvý pohľad vyzeral, ako keby bol spal. — Opitý, alebo unavený. — mohli si mvsliet okoloidúci.

Co teraz? — rozmýšľal som bezradne. Nebolo inej pomoci, ako sa vrátiť. Zaviest ho domov. Len ako? Električkou? O tom nemohlo byť ani reči.

Nechal som ho tak a rozbehol som sa hľadať auto. Konečne som našiel taksík.

Keď som sa vrátil, sedel ešte vždy na tom istom mieste a pomaly sa rozhlíadal okolo seba. Prebral sa. Bolo mu lepšie.

— — —

Doma potom, keď už bol v posteli, som sa naň zadíval a povedal som prísne:

— Mamľas! Včera si si nebudaj vypil viac ako bolo treba, alebo si niečo zjedol, čo ti uškodilo, a teraz tu preháňaš ľudí! Co si zjedol? Povedz!

Števo pozeral uprene do povale a neodpovedal. Iba žmurkal. Zmurkal stále viac a stále na hustejšie. Až potom povedal potichu:

— Nič som nejedol.

Kým obrátil hlavu ku stene, aby som nevidel, že má oči plné slz, povedal ešte niekoľko nesrozumiteľných slov. Iba dve sa mi z nich podarilo rozlúštiť:

— Ani predvčerom.

Július Stefkovič

Svetskí hodnostári pápežského dvora

K svetským hodnostárom pápežského dvora patria: Prednosta Posv. pohostinského úradu, pápežskí laickí komorníci, lekár Jeho Svätosti, tajný stolník, komorný pobočník, dverníci a sieňový starešina.

A) **Prednosta Posv. pohostinského úradu** (Maestro del Sacro Ospizio, Magister S. Hospitalium) mal v minulosti rozsiahlu moc administratívnu a značnú účasť pri pápežských obradoch. Jeho starostlivosťou bolo sverené pohostinstvo pápeža, keď prichádzal z Lateránu do Vatikánu odhŕňovať bohoslužby a potom tiež pohostinstvo kniežat i jednoduchých veriacich, keď priputovali do Ríma. Teraz jeho úrad je obmedzený na službu pri niektorých slávnostných pápežských audienciách a pri pontifikálnych bohoslužbách, pri ktorých prislúhuje pápežovi lavabom. Jeho hodnostnú triedu stanovil pápež Alexander VII., ktorý mu dal tiež titul správcu posv. kaplnky (Magister Sacri Sacelli). Prednostu Posv. pohostinského úradu menuje pápež apoštolským brevom. Od r. 1811 môže ním byť len člen rímskej kniežacej rodiny Ruspoli. Predtým sa táto hodnosť dedila v rodine Conti, ktorá ju dostala od pápeža Martina V. (1420). Prednosta Posv. pohostinského úradu je jediný pápežský dvoran, ktorý má česť byť sprevádzaný štyrmi Švajčiarskymi gardistami.

B) **Pápežskí laickí komorníci** konajú podobne ako pápežskí duchovní komorníci rozličné dôverné i domáce služby pri osobe pápežovej. Uradne sa nazývajú (podľa svojho odevu) **komorníkmi s mečom a plášťom** (camerieri di spada e cappa), a delia sa na tri triedy: skutočných tajných komorníkov s mečom a plášťom, tajných komorníkov s mečom a plášťom a čestných komorníkov s mečom a plášťom.

I. **Skutoční tajní komorníci s mečom a plášťom** (Camerieri segreti di spada e cappa partecipienti, Cubicularii intimi ab ense et lacerna partecipientes) zastávajú vysoké dvorské úrady a sú menovaní (okrem veliteľa Pápežskej švajčiarskej gardy) zo šľachtických rodín rímskych. Skutočnými tajnými komorníkmi s mečom a plášťom sú dneska títo: 1. **Hlavný furýr čiže ubytovateľ** (Forriere Maggiore, Forerius Maior), majúci na starosti domácu správu Apoštolského paláca (zásobovanie, nábytok, vodu, atď.); 2. **Hlavný koniuch alebo maštalník** (Cavallerizzo Maggiore, Praefectus stabuli), dozerajúci kedysi nad pápežskými koniarmi a teraz nad pápežskými garážami; 3. **Generálny poštový dozorca** (Soprintendente generale alle poste, Praefectus tabelliorum, Paepositus cursus publici), ktorý mal veľké povinnosti hlavne v dobách, keď pápež cestoval do cudziny. Všetko čo súviselo s cestovaním, bolo mu podriadené. Teraz má vrchný dozor nad poštou a dopravou; 4. **Roznášači zlatej ruže** (Latori della Rosa d'oro, Portantes rosam auream), doručujúci zlatú ružu cisárovnám alebo kráľovným, keď ich ňou pápež vznamená; 5. **Posol** (Segretario per le ambasciate), roznášajúci dôležité pápež-

ské posolstvá; 6. **Veliteľ a vyšší dôstojníci Pápežskej šľachtickej gardy**, a 7. **Veliteľ pápežskej švajčiarskej gardy**.

II. **Tajní komorníci s mečom a plášťom** (Camerieri segreti di spada e cappa, Cubicularii intimi seu secreti ab ense et lacerna) konajú buď riadnu alebo len čestnú službu v predsieňach pápežského bytu alebo pri pápežských bohoslužbách. Tí, čo konajú službu riadnu, nazývajú sa « z počtu » (de numero), sú štyria a bývajú v Ríme. Ostatní sú nadpočetní (supra numerum) a sú roztrúsení po celom svete. Jak jedni tak aj druhí musia pohnádať zo vznešených rodín alebo aspoň byť spoločensky vysokopostavenými osobami.

III. **Cestní komorníci s mečom a plášťom** (Camerieri d'onore di spada e cappa, Cubicularii honoris ab ense et lacerna) konajú iba čestnú službu či už pri audienciách (v Trónnej sieni) alebo pri pápežských bohoslužbách. Delia sa ako predošlí na t. zv. « z počtu », počtom štyria, a nadpočetných, ktorých je niekoľko sto. Prvý komorník triedy « z počtu » zastáva úrad Správcu pápežského domu (Maestro di Casa dei Sacri Palazzi Apostolici, Magister domus).

Pápežskí laickí komorníci smrťou pápežovou neprestávajú.

C) **Lekár Jeho Svätosti** (Medico di Sua Santità, Archiatra Papae) lieči Sv. Otca, keď je chorý, a keď pápež zomre, balzamuje jeho mŕtvolu.

D) **Komorný pobočník** (Aiutante di Camera) posluhuje pápežovi v jeho súkromnom byte.

E) **Tajný stolník** (Scalco Segreto, Triclinarius secretus) dozerá nad pápežovou jedálňou. Od r. 1923 táto hodnosť je uprázdnená.

F) **Dverníci** (Bussolanti) konajú službu v pápežskom úradnom byte pri dvojítych, damaskom obťahnutých dverách, ktoré sa po taliansky volajú bussola a príležitostne nosia Sv. Otca v uzavretých nočidlách, ktoré sa tiež nazývajú bussolou. Delia sa na skutočných a nadpočetných. Ich hodnosť je doživotná.

G) **Sieňový starešina** (Decano di Sala) stojí na čele koniuchov (palafrenieri) a stolconosov (sediarii), ktorí konajú službu v prvej predsieni pápežského úradného bytu, zvanej Nízkou predsieňou (Anticamera bassa). Koniusi dostali meno od toho, že pôvodne opatrovali pápežské kone a pri slávnostných pápežských jazdách konali rozličné služby. Jeden na pr. držal strmeň, keď pápež sadal na koňa, druhý viedol koňa za úzdu atď. Tieto funkcie sa považovali v minulosti za veľmi čestné, takže aj králi a kniežatá ich zastávali. Keď v novších časoch pápežské kone boli nahradené automobilmi, koniusi dostali iné funkcie. - Stolconosci pri slávnostných sprievodoch nosia Svätého Otca na prenosnom stolci zv. sedia gestatoria.

K pápežskej dvorskej družine náležia samozrejme aj velitelia a vyšší dôstojníci všetkých pápežských ozbrojených sborov. O týchto sa z mienime inokedy.

I. Z.

SV. FRANTIŠEK Z ASSISI

Rozpráva: A. COLOMBO

Terciári.

Často všetci obyvatelia niektorej osady boli uchvátení slovami Františkovými tak, že chceli nasledovať Svätého a stať sa jeho žiakmi. Zhusta prichádzali k nemu muži i ženy, viazani rodinnými povinnosťami, aby im poskytol duchovnú radu.

Posolstvo Františkovo bolo posolstvom lásky, výzvou k evanjelióvemu životu, k ideálu mravnej čistoty a práce. Nezavrhoval rodinného zriadenia. A podobne hovoril, že pozemské statky nepoškvrňujú človeka, keď ich užíva, ako by mu nepatrili. Stačí zatvoriť srdce pred sebeckom a nenávisťou a otvoriť ho dokorán chudobným, nemocným, opusteným, pokoju a bratstvu. Preto všetkých, ktorí nemohli alebo nesmeli vstúpiť do rádu Menších bratov a Klarisiek, prijímal do Bratstva kajúcnikov. To boli terciári čiže členovia tretieho rádu.

Kajúci bratia sa zaväzovali vrátiť statky neprávom nadobudnuté. Mnohokrát znamenalo to zriecť sa všetkého. Nesmeli hromadiť bohatstva. S ochotou mali plniť povinnosti svojho stavu, dávajúc každému i najmenšiemu činu zbožný podklad. Mali sa zdržovať každej nečistej myšlienky, neprisahať, iba v určitých výnimočných prípadoch a nesmeli nosiť zbraní. Rozšírenie tretieho rádu umenšilo boje medzi občanmi i mestami a otvorilo cestu pokojnejším časom.

Prvým kajúcim bratom bol asi kupec Lucchesio *. Aby ušiel straníckej nenávisti, opustil svoje mesto a usadil sa v Poggibonsi ** medzi Florenciou a Siennou, kde ďalej obchodoval obilím. Súč už zámožný, nakupoval obilie, aby ho predával v dobe drahoty a tak nahromadil ešte väčšie bohatstvo, než mal predtým. Pohnutý Františkovým kázaním, vstúpil do seba, rozdal všetko chudobným, nenechajúc si ničoho okrem domu, malého pozemku a osla. Zo svojho domu urobil potom akýsi útulok pre nemocných a chudobných. So svojim oslom, naloženým potravinami, chodieval často do Maremmanských bažín, aby pomáhal onemocnelým zimnicou. Sám obrábal svoje poliečko a keď sa mu nedostávalo potravín, šiel s mošnou žobrať odo dverí ku dverám. Jeho žena Bonadonna zpočiatku bola rozozlená nad takým spôsobom života, avšak aj ona bola dotknutá milosťou a pomáhala potom mužovi veľmi oddane.

Tak sa obnovovali ľudia a celé rodiny.

Misie mimo Talianska.

Dňa 14. mája 1217 bolo v Poreiunkule obvyklé zhromaždenie, svätodušná porada.

František vykladá svoj veľký plán. Pretože je bratov už mnoho, pôjdu na misie nielen po Taliansku, ale aj do iných zemí: Nemecka, Uhorska, Francúzska, Španielska a až do Svätej zeme.

Všetci súhlasili. Zeme, v ktorých evanjelium malo byť hlásané, boli rozdelené na kraje. František určil sebe Francúzsko a ihneď sa vydal na cestu.

Keď prišiel do Florencie, išiel navštíviť kardinála Hugolína, poslaného do Toskánska pápežom, aby smieril tamjšie obce a hlásal krížovú vojnu. Hugolín choval k Františkovi veľkú náklonnosť, takže po smrti kardinála Jána od sv. Pavla našli v ňom bratia nového ochráncu.

Kardinál Hugolín prijal ho veľmi srdečne. Len čo sa dozvedel o jeho úmysle odobrať sa do Francúzska, riekol: «Nie, brat môj, nepôjdeš tam za hory. Tam je mnoho kňazov, ktorí čakajú len aby ti spôsobili ťažkosti na rímskom dvore. Ale ja a druhí kardináli, ktorí ťa máme radi, môžeme ti lepšie pomôcť a chrániť ťa, keď sa nevdiališ príliš ďaleko».

«Ale, Monsignore, to je pre mňa veľká hanba poslať bratov tak ďaleko a sám zostať len ošne tu a nesnášať ústrkov, ktoré oni musia podstúpiť.

Po dlhom kardinálovom naliehaní vrátil sa František do Porciunkuly a poslal ako vodcu francúzskej misie brata Pacifika.

V Ríme zatiaľ ktosi obvinil Františka z kacírstva. Mnohým sa príliš nepáčila jeho neodvislosť, že rozosielať bratov po svete, nevyčkavší písomného povolenia, ktoré dostal od pápeža Inocenta III. len ústne a dočasne.

Koncom roku 1217 vrátil sa Hugolín zo svojho poslanca do Ríma. Došiel k náhľadu, že by najlepším prostriedkom proti všetkým ohováračkám bolo, keby sa dostavil k pápežskému dvoru František osobne.

František si pripravil krásnu reč a naučil sa ju nazapamäť. Ale vo chvíli, keď ju mal predniesť, zbadal, že si z nej nepamätá ani slova. Kludne sa k tomu priznal a nechajúc sa niešť vnuknutím, hovoril s takým ohňom a s takou prostotou, že všetkých presvedčil.

V tej dobe zdržoval sa v Ríme tiež Španiel Dominik, zakladateľ kazateľského rádu. Naplnený veľkým obdivom pre Františka, chcel slúčiť oba rády v jedinu rodinu. Keď potom František k tomu neprivilil, požiadal ho, aby mu dal na pamiatku aspoň povraz, ktorý nosil kolo pásu.

František nevedel žiť ináč než podľa vnuknutia. Nechápal nutnosti pravidiel, ktoré predvídajú a predurčujú. Čerpajúc z vnútorných prameňov, naznačoval cestu k obnoveniu ľudstva i svojej vlastnej činnosti.

Preložil: Eugen Vesnim.

Pokračovanie z cestopisu Dr. J. A. Batu «V ríši Inkov dnes» pre nedostatok miesta v tomto čísle sme nemohli uverejniť. Prosíme našich čitateľov o prepáčenie.

R e d a k c i a

ČASOVOSTI

Výstava o pomeroch v komunistických krajinách. V podzemných miestnostiach rímskej stanice otvorili nedávno výstavu o pomeroch v krajinách za Železnou oponou. Výstava sa teší neohyčanej pozornosti obecnstva. Doteraz si ju prezrelo vyše pol miliona návštevníkov. Na výstave je primerane zastúpená i ČSR. O pomeroch v Zápotockého červenom raji svedčia vystavené predmety každom dennej potreby ako: obuv, šatstvo, hračky, hudobné nástroje, cigarety a pod. Pri každom predmete je uvedená nákupná cena v korunách a jej ekvivalent v talianskych lírach. Obecenstvo má takto možnosť porovnať ceny výrobkov v ČSR s cenami tých istých výrobkov v Taliansku. Typickým príkladom zúriaceho blahobytu na Slovensku je prípad jednej krabičky cigariet. Na biednom obale týchto cigariet je honosný nápis: **Vráť ma! Z obalu mojej suroviny spravia obal iný!** ». Nuž, veru, takého niečo na Slovensku nebolo, ako je svet svetom. Aby sa ľudia za Železnou oponou dožili podobného blahobytu, na to museli prísť, naozaj — len komunisti. Vo všeobecnosti možno povedať, že všetky vystavené predmety, nielen z ČSR, ale i z iných krajín, ako z Poľska, z Rumuska, z Maďarska a pod., sú čo do akosti a čo do vzhľadu hlboko podpriemerné. Okrem mnohých iných zaujímavostí, vidno tu množstvo telefonov, do ktorých síce nemožno rozprávať, ale v ktorých sa zato neprestajne ozýva hlas utečencov rôznych národností. Títo opisujú pomery v akých žili pod komunistami a ich útek na západ. Medzi nimi v jednom počúvadle sa ozýva tiež hlas nášho slovenského roľníka od Bratislavy, ktorý ušiel — ako to sám priznáva — v októbri minulého roku.

Nová slasť v Zápotockého červenom raji. Ako sa oznamuje, na Slovensku zaviedli komunisti podľa sovietského vzoru tak zvanú občianskú kontrolu v obchodoch, v reštauráciach, v kaviarniach a pod. Úlohou kontrolorov bude dochádzať pravidelne do podniku, kde budú vraj, « sledovať » jeho chod. V predajniach budú zisťovať, nakoľko sú zásobené tovarom a či sa v

v nich dodržia zákony a predpisy. V jedalniach budú dozeráť, či veduci objednávajú na čas a v predpísanom množstve potraviny a nápoje, či majú dostatočný výber a či porcie zodpovedajú normám. (!) Ďalej budú dozeráť na to, aby personál obsluhoval rýchle, ochotne a aby dodržiaval čistotu. Kontrolori vraj pomôžu odstrániť nedostatky v obchodovaní a ich zásluhou sa vraj zvýši pohostinnosť v podnikoch. — Takouto rozprávkou, súcou ani nie pre deti, sa komunisti pokúšajú zamaskovať pred verejnosťou pravé poslanie týchto tak zv. « kontrolorov », ktorí v podstate nie sú ničím iným, ako obyčajnými konfidantami režimu. Nakoľko je vládnutie komunistov postavené na násilí a na terore, vidno i z tohoto prípadu. Pravým poslaním kontrolora totiž nebude sledovať sklad, kuchyňu, alebo pivnicu, ale na koho budú dávať veľký pozor, to budú zákazníci. Toto bude platiť najmä v jedalniach a v kaviarniach. Ak sa doteraz nik necítil na Slovensku bezpečným, od teraz sa bude cítiť ešte menej. Ak komunisti dosiaľ hľadeli ľuďom do hrncov, od teraz im budú pozerať priamo do úst. Títo špióni budú sledovať každého a každý jeho pohyb. Budú v neustálom spojení s políciou, ktorú budú informovať o tom, kto kam chodí, s kým sa stýka, čo a koľko je i pije. Ak sa v podniku objaví neznáma tvár, postarajú sa o to, aby polícia zistila jej totožnosť. Ide tu teda o nasadenie vyzvedačov režimu, ktorí budú mať v evidencii zákazníkov. — Inak toto všetko poukazuje na neudržateľný stav a na nespokojnosť obyvateľstva na Slovensku. Kedysi nebolo kontrolorov, ale zato boli sklady, kuchyne i pivnice plné. Nechybovala ohosta, pohostinstvo, ani čistota. Dnes, pod komunistami, je to práve naopak.

Kríza dnešného sveta. Na Pápežskej Gregorovej univerzite v Ríme prednášal nedávno popredný francúzsky spisovateľ Henri Daniel-Robs o sv. Bernardovi. Medzi iným povedal aj tieto vzácne vety: « Dnešný svet

prechádza nesmiernou krízou. Spoločnosť na Západe zradila seba samu, pretože sa odtrhla od svojich koreňov. V tejto roztržke väzí podstava nášho zla. Zradený bol predovšetkým Boh. Následky tejto zrady sú nevypočítateľné. Komunizmus je iba jedno z nebezpečenstiev, ktoré ohrožujú západnú civilizáciu. Tieto nebezpečenstvá pochádzajú zo samotného jadra dnešnej sociálnej štruktúry. Básnik P. Valéry vyhlásil, že západná civilizácia spočíva na troch základoch: na gréckej myšlienke, na rímskej univerzálnosti a na kresťanskej duchovnosti. Tieto základné piliere boli do základu otrasené a čoskoro hrozí, že sa zrúti. Keby sa boli náuky Kristove, hlásané v Galilejsku, stali skutkom, neboli by sme mali dnes komunizmus. Dnešok môže zachrániť jedine len návrat k praktike Evanjelia. Slová Ježišove « Ja som Cesta, Pravda a Život » nikdy sa nezďaly byť natoľko časové, ako práve teraz. Potreba sociálnej spravodlivosti, ktorú hlásal Kristus, útočí na svet v plnej dramatickej naliehavosti ».

Nový úspech Ladislava Pudiša. Naš populárny spevák Laco Pudiš si pomaly ale iste prebija cestu vpred. Najnovším úspechom nášeho mladého umelca bolo jeho nedávne vystúpenie v rímskom divadle « Teatro Argentina » na koncerte, ktorý sa konal pod patronátom Talianskej republiky a mesta Ríma, kde sa s úspechom predstavil obecenstvu v sólovom výstupe spolu so sopranistkou Bruna Rizzoli a mezzosopranistkou Giuseppina Salvi. Na programe koncertu boli skladby švajčiarskeho skladateľa Ernesta Blocha. Hral filharmonický orchester Akademie sv. Cecílie. A v tejto okolnosti práve spočíva veľkosť Pudišovho úspechu. Že sa mu dostalo cti, a to už po druhý raz, spievať za doprovodu tohto vynikajúceho hudobného telesa. Vyše osemdesiatčlenný orchester Akademie sv. Cecílie patrí medzi najpoprednejšie hudobné komplexy v Taliansku. Prítomné obecenstvo odmenilo výkon spevákovi zaslúženým potleskom. Tak isto aj kritika talianskych novín sa o ich výkone vyslovila veľmi pochvalne.

ČO NÁM PÍŠU?

Teší sa z časopisu a edície « Rím »

Buenos Aires, Argentina — Veľavážený pán redaktor, Dr. Zelenka! Už dávnejšie som sa Vám chystal písať. Od začiatku som predplatiteľom Vášho znamenitého časopisu, « Rím », ktorým som uadšený tak pre jeho obsahovú ako aj grafickú stránku. Sledoval som ho od kolísky a úprimne som sa tešil z toho, ako sa vyvíja, rastie a mohútne. Ja som prežil šesť rokov vo Večnom Meste, kde som skončil svoje filozofické a teologické štúdiá v roku 1929 na Veľkú Noc. Nemusím Vám azda príliš zdôrazňovať, že poznám Rím, večné mesto a centrum katolíkov. Mne tak dobre padne, keď na stranách « Ríma », Vášho časopisu, sú verne a živo zachytené pamätné miesta, ktoré v duchu vidím pred sebou. Môžem Vám povedať bez prehánania, že dychtivo očakávam každé číslo. Viem si oceniť do hĺbky onen fakt, že časopis « Rím » je naším prvým katolíckym časopisom, ktorý začínal vychádzať na pôde Talianska, kde každý veriaci národ má už od nepamäti svoj časopis, prípadne aj kultúrny stánok. S nie menším nadšením pozdravujem aj Vašu edíciu, ktorá v tomto čase znamená neobyčajne cenný prínos, keďže na Slovensku nevychádza náboženská literatúra. Nie len ja, ale aj môj otecko, ktorý sa práve dožil svojej osemdesiatky, roztúžene siaha po každom čísle « Ríma », ktoré prečíta dva-tri razy. Ja sám som z tých, ktorí aspoň komentármi rozširujem Váš časopis. Z tej duše sa teším, že Váš časopis « Rím » sa začína akosi plnšie ujímať aj v Argentíne. Keď Vám posielam svoj pozdrav veľmi srdečný, ďakujem Vám, p. Dr. Zelenka, za tento apoštolát katolíckej kultúry. Vy máte ozaj klinické oko a dobrý vkus. Na započatej ceste ráčte vytrvať. Váš oddaný: **Rev. Anton Lednický.**

Vyzýva k svornej práci za slovenskú vec.

Cleveland, Ohio, USA — Najsamprv Vás čo najsrdečnejšie pozdravujem a ďakujem Vám za krásny list, ktorý ma naozaj veľmi milo prekvapil, lebo som ho vôbec nečakal. — « Len smelo vpred — nech vidí svet! » — spievala po mestách a dedinách zbožná slovenská mládež, nasledujúca láskavého Spasiteľa, a spieva i dnes, prebýjajúc sa životom smelo vpred. Či už vo väzeniach, či na slobode, či v cudzine, všade znejú slová hymny slovenskej mládeže a dokazujú svetu, že mládež je budúcnosťou slo-

venského národa, mládež odchovaná nebohým Andrejom Hlinkom a mučeníkom Dr. Jozefom Tisom, ktorí jej do srdca vštepili ducha pribojnosti a pravdy. — Držme sa preto, ako ona, hesla nášho prvého slovenského prezidenta: « Verní sebe — svorne napred! » Nebuďme zaoštalí, prebuďme sa, nech celý svet sa dozvie o nás a o našom milom Slovensku. Ja ako predseda Dramatického krúžku Sdruženia slovenskej katolíckej mládeže v Clevelande prajem Vám veľa úspechov v práci za slovenskú vec, za ktorú by sme mali všetci nadšene pracovať. Nech Dobrotivý Pán Boh rozpáli naše srdcia svornosťou, aby sme sa všetci jedno stali, lebo len tak sa prebijeme aj k vrcholu našich snažení k slovenskému štátu, po ktorom celý slovenský národ túži. Nech už raz zavládne v našich srdciach svornosť a láska pre blaho národa. — Napokon Vám oznamujem, že ochotne prijímam funkciu zástupcu « Ríma » a budem sa snažiť, aby som pre tento krásny slovenský časopis čo najviac vykonal. — **Juraj Polák.**

Gratuluje redaktorom « Ríma ».

Neapol, Taliansko — Dostala som Váš list a potešila som sa nepriamej zpráve o spolupráci p. J. Štefkoviča na časopise « Rím ». Gratulujem mu osobne ku milému pokroku — nech mu Pán Boh pomáha! A Vám, pán Dr. Zelenka, gratulujem ku šťastiu, že ste ho objavili, lebo má ozajstný dar slovenskej reči. Takú rýdzosť, šťavnatosť a zachovanú zvučnosť slovenčiny v cudzine je dnes ťažko nájsť. Verím, že jeho spolupráca bude poženianím pre nás všetkých, roztrúsených po celom svete. — Srdečne Vás zdravím so slovenským pozdravom. — **Vilma Sitárová.**

Hľadá dobrého človeka, ktorý by mu predplatil « Rím »

Nürnberg, Nemecko — Prijmite môj srdečný pozdrav ako i milú spomienku na Vás. Prosím Vás za odpustenie, že Vás obťažujem svojimi riadkami. Vážený pán doktor, ja by som Vám bol veľmi povďačný, keby ste mi posielali slovenský kultúrny časopis « Rím ». Musím sa Vám však priznať, že ja si ho nemôžem predplatiť, keďže som chudobný a chorý emigrant. Dúfam však, že medzi čitateľmi « Ríma » nájde sa dobrý človek, ktorý mi ho predplatí. — Ja som z « červeného raja » utiekol s pomocou Božou iba pred dvoma mesiacmi. A to z Ilavskej trestnice, kde som bol odsúdený ľudovým súdom, po komunistickom puči v roku 1948, na šesť rokov. Teraz však ležím tu v lágrovej nemocnici už dva mesiace a mám veľké bolesti, keďže trpím na prudký zápal pátore. Túto nemocnicu som si utrížil od červených diablov, ktorí ma pri výsluchu tíkli pažbami. — Vážený pán doktor, ja Vás ešte raz srdečne prosím, nezabudnite na mňa a potešte ma Vaším časopisom alebo aspoň niekoľkými riadkami. Za Vašu láskavosť Vám vyslovujem predom Pán Boh zaplať. Som s kresťanským pozdravom Váš oddaný. — **J. M.**

Slováci v Ottawe, Ont. (Kanada)
spolu s min. predsedom kanadskej vlády
p. St. Laurentom na bankete KSL.

Slováci v Rosariu (Argentina)
s J. Em. ndp. kard. A. Caglianom po
vysviacke ich kaplnky.

Univ. prof. Rev. Dr. Jozef Papin
z Chicaga, Ill. spolu s p. P. C. Kazimerom
a p. M. S. Bérešom pri prejave k americkým
Slovákom v Homestead, Pa.

Delegácia slov. utečencov v Linzi (Rakúsko)
položila pod vedením A. Malého na miestnom
cintoríne veniec v deň výročia smrti prezidenta
Msgr. Dr. J. Tisu

Krojovaná skupina austrálskych Slovákov,
ktorá sa zúčastnila na Eucharistickom kongrese
v Sydney, N.S.W.

Slovenské volejbalové mužstvo v Caracase
(Venezuela), ktoré úspešne vystúpilo na
viacerých turnajoch.

Msgr. Miloš K. Mlynarovič o « Ríme ». Známy americko-slovenský básnik a spisovateľ, t. č. predseda Sdruženia slovenských katolíkov v Amerike vysokodôst. Msgr. Miloš K. Mlynarovič z Valparaiso, Ind. napísal do tohoročného májového čísla « Dobrého Pastiera », úradného orgánu SSKvA, túto recenziu o našom časopise: Máme v rukách nové dvojčíslo (1-2) časopisu « Rím ». Je to už V. ročník. S radosťou sme pozorovali ako z roka na rok tento nábožensko-spoločenský časopis sa zdokonaľuje, prehĺbuje a získava aj po stránke ilustračnej. Dr. Zelenkovi, ktorý prišiel na zdravú myšlienku vydávať časopis « Rím », patriaci všetkým katolíkom, sa podarilo soskupiť cenných autorov a dopisovateľov z rôznych miest. Časopis « Rím », ktorý v podstate horlí za krásu čistej viery, disciplinovaných mravov, oplýva vrúcnou láskou k Slovensku a jeho tradícii. Aj posledné dvojčíslo je veľmi živé a nové rubriky, ako na pr. « Knihy a časopisy » alebo celostránková obrázková prí-

peta z Montrealu, Que. - Po \$ 0.50; Št. Kurier z Toronta, Ont. — **Australia:** Po £. 1.00: Bohuznámy zo Sydney, N.S.W. — Všetkým uvedeným darcom vyslovujeme úprimne: Pán Boh zaplať! a dúfame, že ich vznešený príklad budú čoskoro nasledovať ďalší povedomí a obetaví Slováci. Z podpor, ktoré dostávame, financujeme zasielanie nášho časopisu chudobným slovenským misionárom a emigrantom, ktorí nie sú v stave si ho predplatiť.

Galeria predplatiteľov. Časopis « Rím » nepatrí a neslúži nijakej politickej alebo inej záujmovej skupine, ale všetkým Slovákom, Preto sa stal oblúbeným, preto si ho krajanovia na celom svete radi predplácajú a preto mu aj ochotne získavajú nových predplatiteľov. V poslednej dobe niet takmer dňa, aby do galérie našich predplatiteľov nepribudli nové mená: **USA:** M. Kopunek z Lansford, Pa, získal J. Janošova z Hazletonu, Pa, G. Zuzu z Lansfordu, Pa, N.

U P O Z O R N E N I E

Upozorňujeme našich čitateľov, že do tohto dvojčísla sme vložili prihlášku za odberateľa « Ríma ». Kto nemá ešte predplatné vyrovnané, nech prihlášku láskave vyplní a spolu s predplatným nám ju v čo najkratšom čase pošle. Kto má už predplatné vyrovnané, nech si ju odloží pre budúcnosť alebo nech ju použije na získanie nového predplatiteľa.

Prosíme našich čitateľov, aby si toto upozornenie všimli a podľa toho sa aj zriadili, pretože v budúcnosti budeme posielat časopis iba tým odberateľom, ktorí si ho riadne predplatili.

loha, ktorá znázorňuje výrazné udalosti zo života Slovákov vo svete. Časopis « Rím » si zasluhuje všestranného porozumenia a materiálnej podpory.

Album dobrodincov. Na podporu časopisu a edície « Rím » dobrosrdečne obetovali tieto šlachetní darcovia: **USA:** Po \$ 50.00: Rev. Paul M. Pekárik z Emmausu, Pa a Rev. Imrich A. Kucharič z Norristownu, Pa. - Po \$ 10.00: Bohuznáma z Chicaga, Ill. - Po \$ 5.00: M. Kopunek z Lansfordu, Pa. A. Hobrajter z New Yorku, N. Y. a E. Bednár tiež z New Yorku, N. Y. - Po \$ 2.50: I. Ondrejko z New Yorku, J. Adamy z Chicaga, Ill. a A. Hlavaty z Lansfordu, Pa. Po \$ 2.00: J. Halvonik z Tarentumu, Pa, R. Wojtechowsky z Chicaga, Ill. a A. Drotár z Woodlandu, Main. - Po \$ 1.50: A. Horník z Chicaga, Ill. - Po \$ 1.00: Bohuznámy z Clevelandu, O. a Dr. M. Gaydosh z Wheelingu, F. Va. - Po \$ 0.50: M. Cervenčík, A. Baranak, J. Zigmond, K. Srámek, J. Šlampák a R. Bembenek z Chicaga, Ill. J. Janošov z Hazletonu, Pa, A. Funtal a F. Bunček z Pittsburghu, Pa. — **Kanada:** Po \$ 2.00: A. Rehák z Toronta, Ont. a J. Kyseľiva z Dufresne, Man. - Po \$ 1.00: S. O-

F. Momrocka z Lehightonu, Pa, Z. Pekáriková, J. Zolotu, K. Galgocího a S. Oršulákovú z Lansfordu, Pa; J. C. Sciranka z Passaicu, N. J., priviedol J. Sciranku z Pittsburghu, Pa, G. Pevnú, Dr. M. Mahrera a V. Chvalu z Miami, Fla, J. Benuša z Passaicu, N. J. a J. Bencu z Bronx, N. Y.; L. Mestický z New Yorku, N. Y. získal F. M. Chmelu z Flushing, L. I., N. Y. a nasledujúcich z New Yorku, N. Y.: A. Rodackú, J. Podhradského, M. Balcu a G. Macha. Sami sa prihlásili: Very Rev. Msgr. A. V. Stefan z Boontonu, N. J., Rev. J. E. Istočin z McKees Rocks, Pa, Rev. G. J. Mehok z Wahpetonu, N. Dak., Rev. J. Janok z Monongahely, Pa, S. Matiaško Sr. z Tarentumu, Pa a B. Kubica z Chicaga, Ill. — **Kanada:** J. Vavrek zo Sexmiths, Alta, J. Lukca z Montrealu, Que. a E. Chomisteková z Port Arthuru, Ont. sa tiež sami prihlásili, Rev. S. Capák z Hamiltonu, Ont. sa sám prihlásil a súčasne predplatil jednému chudobnému emigrantovi. — **Argentina:** Dr. E. Žatko z Buenos Aires získal: Dr. Baču z Misiones, E. Pflüglera z Villy Balester, I. Kalmana z Buenos Aires. A. Hrubého z Olives a F. Kotoulka z Buenos Aires.

RIM

Slovenský kultúrny časopis. Vychádza mesačne. Majiteľ, vydávateľ a hlavný redaktor: Dr. Ignác Zelenka. Výpomocný redaktor: Dr. Ernest Žatko. Zodpovedný redaktor: Dr. Pietro Chiminelli. Tlačí: Tipografia Pio X - Roma. Predplatné na rok: \$ 2.50. Adresa redakcie a administrácie: « RIM », Casella Postale 9100, Roma (Italia).

(20 Giugno 1953)